

Sunnuntai 6.7.2014
Päätösseurat 14:00
Matti Salomäki

"Tule Kristus huomiseenkin". Tätä lausetta on toistettu viime päivinä lukemattomia kertoja. Mutta se on tarkoituskin, että nuo sanat jäävät soimaan näiltä juhlilta kotimatalle ja arkeen. Kolmeen sanaan tiivistyy tärkeä pyyntö. Niin kuin eilen ja tänään olet ollut kanssamme, tule Kristus huomiseenkin.

Olemme tulleet tänne Kiviristin kentälle reppujemme kanssa, joissa on ollut mukana erilaisia kiviä: huolia, murhetta, syyllisyyttä, sairautta ja monenlaisia taakkoja. Kuormia on saanut täällä tyhjätä ja jakaa, niin että nyt on kevyempi kantamus mukana. On saanut jakaa asioita ystävien kanssa. On saanut kuulla evankeliumin vapauttavaa sanomaa. Ja toisaalta sinne arjessa tyhjentyneeseen eväsreppuun on tultu hakemaan eväitä huomista ja seuraavaa vuotta varten. Se on ollut omakin pyyntöni, että täältä saisi mahdollisimman moni uudet, tuoreet eväät arkea varten.

Nyt juhlien ollessa loppuillaan paino alkaa siirtyä otsikon sanalle huomina. Huomina näyttää luonnollisilla silmillä katsottuna monella lailla uhkaavalta ja synkältä. Maamme talous ei ole lähtenyt nousemaan monien muiden Euroopan maiden tavoin. Siksi edessä oleva arki huolettaa, sillä taantuma ei ole vain lukuja paperilla, vaan se on monelle arkea, jossa jokapäiväisen elämän huolet vie yhä enemmän aikaa ja tilaa ajatuksissa. Arki voi olla konkreettista kamppailua huomina leivästä, työpaikasta ja muista tarpeellisista asioista. Se on monelle uupumista yhä suuremman työtaakan alla. Se on jatkuvaa kiirettä ja huolta lapsista ja läheisistä. Sama laskusuunta näkyy monella muullakin rintamalla, kirkossakin. Ei mene hyvin!

Mitä sitten auttaa pyyntö: "Tule Kristus huomiseen". Se voi muuttaa tulevaisuuden kaikesta huolimatta toisen näköiseksi. Joka päivä joudumme kamppailemaan sen uskon kamppailun, että katsomme kohti vyöryviin aaltoihin, synkkiin viesteihin ja elämän huoliin - vai siihen Vapahtajaan, joka seisoo aaltojen keskellä horjumatta ja kättään ojentaen ja kutsuu: "Tule!" Jeesuksen käsky vuorisaarnassa oli: "Älkää siis huolehtiko huomispäivästä, se pitää kyllä itsestään huolen. Kullekin päivälle riittävät sen omat murheet". Hän on jo huomina odottamassa ja valmistamassa tietä. Huomina on hänen hallussaan, ei meidän. Parempi niin.

Raamatussa Kristus kutsuu meitä monella tavalla. "Tulkaa minun luokseni...", "Tule ja seuraa minua...", "Ota ristisi ja seuraa minua...". Mutta myös me saamme kutsua auttajaamme: "Tule Kristus". Koko Raamattu päättyy siihen pyyntöön: "Tule, Herra Jeesus". Ja hän tulee, sanassa ja sakramentissa ja kerran niin että kaikki näkevät hänet. Ja hän tulee myös arjen keskelle. Henkensä kautta hän tulee meihin. Hän on sanan lupauksissa. Hän on luvannut olla kanssamme.

Huomina on erilainen, jos voimme mennä sinne yhdessä hänen kanssaan. Hänen lupauksensa ja läsnäolonsa kantaa meitä huomina niin kuin tänään ja eilenkin. Hän johtaa odotettuun muutokseen, kuten päivän evankeliumin tuhlajaapojan. Elämän realiteetit paljastuivat, kun kaikki oli tuhlattu. Laki syytti ja tuomitsi. Omat eväät olivat loppu. Ei ollut enää mitään. Paitsi rukous: "Herra, armahda minua syntistä". Itse emme voi itseämme parantaa. Mutta evankeliumissa on uutta synnyttävä ja muuttava voima.

Pitää tyhjentyä, että voi täytyä. Täytyy tulla riisutuksi, että voi tulla puetuksi. Samaa tuhlaajapojan tietä kulkivat ne puukkojunkkarit, jotka naapuriseurakunnan kirkossa kuuntelivat kun Lapuan pitäjänapulainen Nils-Gustav Malmberg puhui Hyvästä Paimenesta, joka jättää 99 vanhurskasta ja lähtee etsimään yhtä kadotettua. ”Sitten hän katsahti keskikäytävälle ja sanoi hellästi: ”Kristus tarkoittaa teitä. Hän jättää nyt kaikki muut täällä ja tulee teitä etsimään.”” Ja kuten kerrotaan, se särki kirkkokansan ja jähmetti junkkarit paikoilleen pitkäksi aikaa. Malmbergin lukiessa loppurukousta monet heistä itkivät ääneen. Rakkaus sai kovat kuoret murtumaan. Rakkaus veti tuhlaajapojan kotiin. Vain rakkaus voi pitää tämän seurakansan yhdessä. Rakkaus toisiimme. Rakkaus Kristukseen. Rakkaus sanaan. Rakkaus kirkkoon. Ja ennen kaikkea Jumalan rakkaus meihin.

Wilhelmi Malmivaaran ydinviesti oli: ”Koko Jumalan armotaloudessa on vain kaksi asiaa: Kristus ja syntinen. Näitä kahta koettaa Jumala sovittaa yhteen. Meidän pelastuksemme riippuu kokonansa siitä, pääsevätkö ne toistensa pariin vai ei”. Kertomus tuhlaajapojasta osoittaa, miten se tapahtui ja mitä siitä seurasi. Miksei se tapahtuisi vieläkin, tänään ja huomenna. Kristus ja syntinen löytävät toisensa. Alkaa uusi elämä, kuollut herää eloon, on juhlan aika. Kristus tulee huomiseen. Ja hän antaa huomisen. Ja sen uuden huomisen, kun olemme lopullisesti perillä.

Vain kaksi asiaa. Niin yksinkertaista ja niin vaikeaa. Mutta kuitenkin Jumalalle mahdollista. ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän” (Joh 3:16).

Ehkä joku on saanut palata tänä viikonloppuna kotiin. Ja tiedämme, että siellä odotetaan meitä kaikkia. Siksi rohkeasti huomiseen!